

Covor

Bragagiu

Îțele-s întinse
Și mi-e gata dorul
Să-mpletească-n vise
Și-n cuvânt covorul.

De-a deschide-o floare
În urzeli de coarde
Care peste zare
Răsărirea-și arde.

Ațe de momente
De suveică trase
Cată ornamente
De-a fi luminoase.

Stele lunecânde
Lucitoare-n linii
Scânteiază blânde
Prin uzoare line.

Și mai pun un verde
De la iarba-n pajiști
Și cenușe smede
Strânse de pe jariști.

Miere de albină,
Dalbul de petală,
Apă cristalină
C-umbre de sineală.

Voi mai țese încă
Glas de ciocârlie,
Priporât de stâncă,
Ploaie azurie.

Iar când se va cere
Franjuri pe la margini
Lacrimi de durere
Prin război voi trage.
Victor Bragagiu